

sprookje

weer bewoog hij door de nevel
die kneep de bloemen dicht
als een keel, nog één zang
kwam over hun vele lippen:
blijf je wortels trouw

en hij zag onder een grond van
glas de vertakking tot aan
de horizont, en hij wist:
nergens houdt het op

ze dragen de aarde zoals een den
zijn kegels en ze wiegt in de ruis
van een onmetelijk woud

hij bekeek zijn wortels, de bezige
kevers, de neten in hun ei: ze zaten
als kuit in een vis, als zaden
in een doos die weldra open
zou slaan en het zou stuiven

in de ruimte en eeuwen later
tintelt het leven als een
fonkelnieuwe stad met
kanalen van zilver, goudglans
op de daken, de bewoners
spreken alle talen en niet
één wordt niet verstaan

in de nevel bleef hij staan, boog
zich naar de bloemen, hoorde ze
aan met een dichtgeknepen keel

Staf De Wilde, Lappersfort Poets Society, www.ggf.be